

Highway 245

De Paepe & Depuydt
HIGHWAY
245

Thriller

Uitgeverij
**VRJ
DAG**

© 2017 – De Paepe & Depuydt & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be
www.depaepe-depuydt.be

Omslagontwerp: Mulder van Meurs, Amsterdam
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen
Foto auteurs: Inge De Paepe
Plannetje: Rosane Tallieu

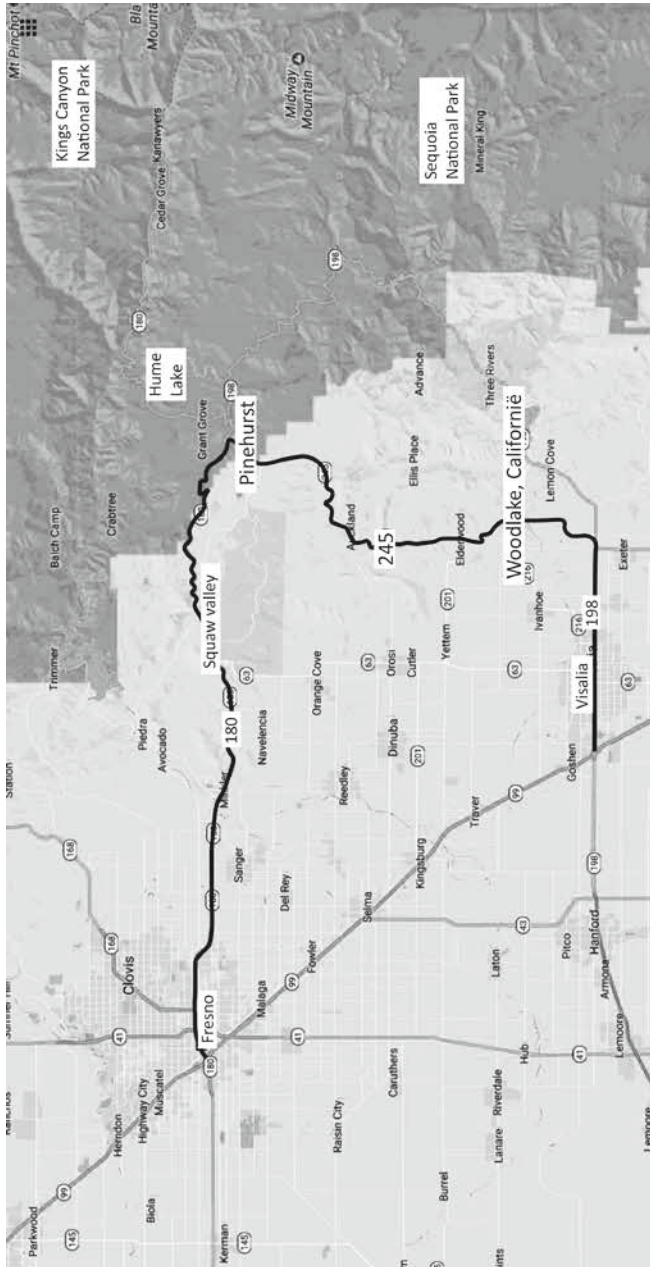
NUR
ISBN 978 94 6001 589 2
D/2017/11.676/362

e-boek
ISBN 978 94 6001 604 2

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Time drops in decay,
Like a candle burnt out,
And the mountains and the woods
Have their day, have their day;
What one in the rout
Of the fire-born moods
Has fallen away?*

W.B. Yeats

PROLOOG

CENTRAAL CALIFORNIË, KINGS CANYON NATIONAL PARK

Zaterdag 15 juli 2017

Vanuit de lucht lijkt de nachtelijke vuurzee op een wild om zich heen klauwend, lichtgevend monster dat zich gulzig op de uitgedroogde pijnbomen stort. In duizend vonkende explosies van hars gaan ze huilend ten onder in metershoge oranje draaikolken. De rook zie je niet in het donker, alleen het om zijn as tollende vuurbeest dat zijn tentakels uitslaat waarheen de wind het wil. Maar de rook ruik je des te meer in de cockpit.

‘Nu!’ roept James. Hij vinkt een tijdstip af op een touchscreen in het dashboard en houdt door zijn ronde brillette geconcentreerd de vlammen in het oog die een veertigtal meter onder hem likken aan de nacht.

‘Roger that,’ antwoordt de stevig gebouwde blonde kerel die achter hem zit. Hij steekt zijn hoekige kin vooruit en rukt met zijn volle gewicht aan een hefboom.

‘Yeeha!’ gilt de zwarte piloot links van James en hij barst los in een hoestbui door de schroeiende rook in zijn keel. Hij voelt aan het kriebelen in zijn maag dat het vliegtuig in één klap vijf ton lichter wordt als de luiken opengaan en het bluswater over het brandende woud wordt gedropt. Hij corrigeert met de stuurknuppel en scheert weg met een scherpe bocht om de gloeiend hete stoomwolk te vermijden die binnen de vijf seconden zal opstijgen.

Het vuur splitst zich in een dozijn graaiende vertakkingen en zet nieuwe bomen in lichterlaaie. Woest raast het beest door de dicht beboste heuvels aan de rand van het Kings Canyon National Park.

De piloot schraapt zijn geprikkelde keel en zegt in zijn radio: 'Tango Kilo Julieta November. *Repeat*: Tango Kilo Julieta November. Lading van vijf ton gedropt, we komen terug naar de basis. *Repeat*: we komen terug.'

Op wat geruis na, dat nauwelijks hoorbaar is boven het geloei van de vliegtuigmotor, blijft de radio stil.

James kijkt verbaasd opzij. 'Antwoordt ze niet? Staat hij aan, Remus?'

De piloot laat zijn wijsvinger voorzichtig over de radio-knoppen glijden. 'Alles functioneert zoals het hoort.'

De hefboomkerel leunt tussen zijn twee collega's door. 'Wat scheelt er?'

'De basis antwoordt niet.' Remus kucht. 'Ik probeer het nog eens. Tango Kilo Julieta November. *Come in please. This is Tango Kilo Julieta November.*'

Stilte.

'Is het de rook?' vraagt de man achteraan. 'Geeft de rook radiostoringen?'

De piloot schudt het hoofd. 'Nee, Kevin. Hoelang vlieg je nu al met ons? Heb je er ooit al van gehoord dat rook een radiosignaal hindert?'

'Probeer het nog eens,' zegt James terwijl hij nerveus zijn brilletje hoger op zijn neus schuift.

'*This is Tango Kilo Julieta November. Come in please. This is Tango Kilo Julieta November. Fuck!* Helemaal niets!'

James gaat in de diepe zak van zijn overall op zoek naar zijn gsm. 'Ik bel Mayo op. Waar zijn we nu? Is hier al dekking?'

'Vijf mijl ten noordoosten van Pinehurst. Dat zou moe-

ten lukken. Maar haast je, want straks moet ik met een bocht omheen het vuur en dan verwijderen we ons weer.'

Het schermpje kleurt groen. Twee streepjes. James roept het nummer van de verkeerstoren op en kleeft het toestel aan zijn oor.

'Het nummer dat u probeert te draaien, is niet aangesloten op het netwerk. Het nummer dat u probeert te draaien, is niet...'

James drukt fronsend op de rode knop. 'Ongeldig nummer. Hoe kan dat nu? Kevin, welk nummer heb jij geprogrammeerd in je gsm?'

'Momentje.' De grote kerel begint te zweten als hij met zijn stevige, lompe vingers op de piepkleine toetsjes van zijn telefoon hamert. Kevin haat elektronica. Hij is de man van het grovere werk. 'Shit, waar zit dat adresboek eigenlijk?'

James draait zich ongeduldig om. 'Geef hier, ik doe het zelf wel. Alsjeblieft zeg, wat is me dit een voorhistorisch model! Heb je die gekregen voor je communie of zo? Oké, adresboek, Mayo, bellen...'

'Het nummer dat u probeert te draaien, is niet...'

James vloekt en kijkt zijn twee collega's met grote ogen aan. 'Dit klopt niet, jongens. De basis is niet te bereiken. Dit hoort niet. Er is iets mis.'

'Geen overhaaste conclusies trekken,' zegt Remus. 'We vliegen naar de basis, we zetten de kist neer en we zullen wel zien wat er aan de hand is. Oké? Tien minuten vliegen. Acht als de wind goed zit.'

James knikt en geeft Kevin zijn gsm terug. 'Oké. Maar blijf proberen om radiocontact te maken.'

Negen lange minuten blijven de oproepen onbeantwoord. En dan staart het drietal met verbaasde blikken uit de raampjes.

'Hoezo, het is hier?'

Remus hamert met zijn vinger op het navigatiescherm. 'Jawel, het is hier. Kijk maar!'

'Maar alles is donker,' zegt Kevin met lichte paniek in zijn stem. 'Waar zijn de gidslichten op de landingsbaan naartoe? En de toren? Ik zie de toren niet!'

'Ja, Kevin, alles is donker, dat zien wij ook,' repliceert James geïrriteerd. Hij drukt met de toppen van zijn vingers tegen zijn voorhoofd en probeert verwoed na te denken. 'Een stroomstoring? Dat moet het zijn. Het vuur heeft ergens een grote leiding kortgesloten. Dat moet bijna wel.'

'James,' zegt Remus zo kalm als hij kan. 'De basis heeft drie noodgeneratoren. Drie.'

James zwijgt en knijpt een moment lang zijn ogen dicht. 'Ik weet het niet, jongens. Dit is wel heel bizar.'

De piloot onderdrukt een hoestbui en zegt: 'Eén ding is zeker, ik kan hier niet eeuwig rondjes blijven cirkelen. We vliegen zo stilaan op kerosinedamp.'

'Kan je landen in het donker?'

Remus maakt een hoofdgebaar naar het dashboard. 'Zolang de instrumenten het niet begeven, kan dat in theorie perfect. Maar ik heb uiteraard geen toelating van de toren. De toren is... weg!'

'Doe het.'

Het gele licht van de koplampen van het blusvliegtuig glijdt over het gladde tarmac. De landing is zacht. Reflectoren aan beide zijden van de landingsbaan lichten even op en verdwijnen dan weer in de nacht. De machine komt tot stilstand, het geraas van de propeller sterft langzaam weg en de lichten in de cockpit doven.

Een ijzige stilte volgt.

'Waar is iedereen?' fluistert Kevin.

James opent de materiaalbak naast zich en haalt er drie zaklampen uit. 'Dat gaan we meteen uitzoeken.'

Voorzichtig opent Remus het portier. De mannen dalen de trapjes af. De hete zomernacht doet het asfalt van de landingsbaan stinken. Drie dansende lichtstralen snijden door het duister.

En dan weerklinkt een klagerige, langgerekte schreeuw.

NOORD-IERLAND, BELFAST

Juni 1966

De vrouw kermde. De pijn golfde door haar bekken en explodeerde in haar onderbuik. Ze schreeuwde haar stembanden aan flarden. Haar kreten galmden tegen de vuilgele hospitaalmuren, waarop vochtkringen een landkaart vol onbekende continenten hadden getekend. Oerangst spatte uit haar wild rondtollende ogen. De spieren van haar witte, opengesperde billen spanden zich. Een vroedvrouw lichtte het bebloede nachthemd op en keek fronsend tussen haar benen.

‘Persen,’ zei ze emotioneel. ‘Blijven persen.’

De vrouw jankte als een hyena bij nieuwe maan. Lang en klagerig. Ze gooide haar hoofd achterover en staarde hijgend naar de barsten in het plafond. Het licht van een naakt peertje schroeide haar netvlies. Ze voelde het vreemde wezen in haar buik wriemelen en stampen.

Een politiesirene huilde door de muren heen. Ver geschreeuw van geagiteerde mannenstemmen. Een paar doffe knallen. De ritmische slag van lage helikopterwieken. De geluiden van nachtelijk Belfast.

Het voelde alsof ze doormidden werd gescheurd door een demon met een vuist vol glasscherven. Pure paniek maakte zich van haar meester. Haar gehuil ging altijd maar hoger klinken, tot slechts een schor gepiep overbleef. Warm bloed liep in dikke stromen over haar billen. De vroedvrouw kuchte, draaide zich om, drukte met haar duim één neusgat dicht en blies een vlok snot op de vloer.

‘Nog één keer persen,’ beval ze snuivend terwijl ze met een doek het bloed tussen de benen van de huilende vrouw opdepte.

Het wezen stopte met wriemelen. Het nam de juiste hou-

ding aan en begon te glijden. De pijn werd zo overweldigend dat de vrouw elk besef van tijd en ruimte verloor. Ze tolde door de kosmos en spuwde in het gezicht van haar Maker. Ze dook in de diepten van de hel en aaide een geschubde staart. Ze voelde zich binnenstebuiten gekeerd en haar brein smolt weg. En toen hoorde ze een buitenaards gegrom tussen haar dijen. Haar oren knalden en het scherpste van de pijn golfde weg. Het gegrom werd gekrijs. Een baby die huilde.

Zo werd ik geboren.

DEEL 1

1

CALIFORNIË, LOS ANGELES

Donderdag 6 juli 2017

Toen ik de haakse afslag nam naar Highway 245, wist ik dat ik me had laten belazeren.

Ik was de vorige avond laat met bonzend hart geland in Los Angeles. Het gedoe aan de bagageband, het overvolle busje van de terminal naar het parkeerterrein van Hertz, met een knagende jetlag als een zombie staan aanschuiven voor mijn wagen, ik vond het allemaal fantastisch. Ik was in *the City of Angels*. In *Tinseltown*. Helemaal alleen. Ik, Emma Mangelschodts uit de Ganzendries in Gent. Net achttien jaar geworden, een kersvers rijbewijs op zak en een humaniora-diploma aan de muur. En nu vertrokken om een jaar als au pair te werken in *sunny* Californië. Mijn vriendinnen waren stikjaloers. Toen ik uiteindelijk mijn wagen kreeg, bleek die dubbel zo groot als de Golf waarmee ik in Gent had leren rijden. In de koffer was naast mijn Kipling-reiszak nog ruimschoots plaats voor de kist met mijn cello. De koplampen sprongen automatisch aan toen ik de sleutel in het contact stak. Ik nam de achteruitkijkspiegel vast en wrikte eraan. Een blond meisje met blozende wangen, sproetjes en vermoeide, maar sprankelende groene ogen keek me ingekaderd aan, en glimlachte. Ik was zo trots op mezelf.

Ik moest nog geen minuut rijden, die eerste nacht. De parking af langs de slagboom en een zwarte jongen in een houten hokje, rechtsaf, links aan de lichten de boulevard nemen en zevenhonderd meter verderop lag het Super 8 Motel. Dat had

mijn mama voor me geboekt. Ze wou niet dat ik in het donker met mijn jetlag nog in Los Angeles zou rijden. Eerst slapen, had ze gezegd.

Ik sliep zo diep dat het even duurde voor ik besepte waar ik was toen ik in het holst van de nacht weer wakker werd. Ik had het gevoel dat ik twaalf uur had geslapen, maar het was nog geen vijf uur 's ochtends. Om de vijf minuten deed een opstijgend vliegtuig de bevelte spiegel trillen en ratelen. Ik voelde de energie door mijn lijf razen. Emmaatje, het schuchtere blondje van de klas. Helemaal alleen in een prachtig lelijke motelkamer in Amerika. Tranen stroomden over mijn wangen van geluk. Ik deed dit echt. Ik alleen, met niemand's hulp. Het leek wel een film. Ik lag nog een uur lang te luisteren naar de vliegtuigen, tot het eerste licht door de smerige, snotgroene gordijnen begon te sijpelen. Ik stond op en trok mijn rode stretchbroek en wit T-shirt van Guess aan. 'Géén korte zomerjurkjes tot je veilig en wel op je bestemming bent gearriveerd,' had mama gezegd. 'Je weet nooit wat voor viezeriken je pad kruisen.'

Vervolgens ging ik naar de lobby. De vriendelijke Indiëse jongen achter de balie toonde me hoe de wafelmachine werkte. De koffie smaakte vies en het sinaasappelsap was chemisch. De wafel leek wel van piepschuim. Ik zat buiten op een plastic stoeltje en genoot van elk moment. Op de een of andere manier was dit prefabontbijt het lekkerste wat ik ooit had geproefd. De hemel was egaal grijs, maar het was aangenaam warm. Een verdorde palmboom leunde over een omheind zwembadje. Grote huurauto's en versleten pick-ups stonden zij aan zij op de parking. Het luchthavenverkeer op de boulevard werd drukker. Een vage kerosinegeur hing in de lucht. Ik proefde elke seconde. Ik was in Amerika. In Californië. In Los Angeles. En dat deed mijn bloed tintelen als een glas cava.

Om zeven uur vertrok ik. Er zat een ingebouwde gps in mijn auto, maar die had ik niet nodig. Ik had de route uit het hoofd geleerd. Zes uur rijden. Het werden er acht, want het eerste uur bracht ik door in de file op een *freeway* van twaalf rijstroken breed. Zelfs dat vond ik fantastisch. Links en rechts van mij zag ik opgefokte Amerikanen in bluetooth-telefoons palaveren, meedeinen op hun muziek en sigarettenas aftippen door het open raam. Zwarte mannen met bandana's pompten dreunende bassen door hun gepimpte vehikels. Honderden besnorde Mexicanen in vuile overalls reden in bestelwagens naar hun werk. En dan reed ik L.A. uit, door de San Fernando Valley, tussen verdorde heuvels waar nu eens knokige zendmasten en dan weer het gekrulde silhouet van een verre rollercoaster te zien waren.

Dan werd het landschap vlakker. Saaier. Ik passeerde Bakersfield, waar kilometers aan een stuk grote oliepompen slurpend stonden te knikken in de dorre vlakte naast de snelweg. Daarna kwam ik in biljartvlak landbouwgebied terecht. Urenlang reed ik tussen grote reclamepanelen. Waar die in L.A. nog nieuwe tv-programma's en films aankondigden, prezen de billboards nu zo goed als uitsluitend sappige fruit- en groentesoorten aan. Een kilheid sloeg me om het hart. Ik zou toch niet in een soort Laarne terecht komen? Of erger: in het Amerikaanse equivalent van *fucking* Limburg?

Het werd erger. Elke vorm van charme en reliëf verdampde uit het landschap. Perfect rechthoekige, geïrrigeerde landbouwvelden, vormeloze silo's en eenzame boerderijen domineerden de horizon. Ik passeerde Visalia, een ingeslapen dambord van lelijke, uitgerekte gebouwen en winkelcentra, inwisselbaar met om het even welke derderangstad in de States. Daarna nog meer bespoten velden en bijna mathematisch aangelegde fruitgaarden. De thermometer van mijn wagen gaf 93 graden Fahrenheit aan, ruim over de dertig gra-

den Celsius. Heel ver voor me uit doemde tegen de bruinige lucht een horizonbrede bergketen op. Maar ik moest naar links, aan een leeg kruispunt waar een met kogels doorzeefd reclamebord met promotie voor ‘juicy apricots’ stond. Het verkeerslicht zinderde van de elektriciteit terwijl mijn richtingaanwijzer zinloos knipperde. Een wegwijzer meldde dat ik in de richting van Woodlake, Pinehurst en Kings Canyon National Park zou rijden. Ik sloeg af naar Highway 245.

Toen besepte ik dat ik me had laten belazeren.

Nadat ik een handvol bochten had genomen door rechthoekige fruitgaarden vol boompjes en struiken met blozende vruchten, arriveerde ik in Woodlake. Tenminste, dat is wat het bord langs de kant van de weg me vertelde, want ik had helemaal niet de indruk in een stadskern terechtgekomen te zijn. De lage huizen stonden honderden meters van elkaar. Ik passeerde een lichtblauwe houten kerk met een parkeerterrein dat groter leek dan dat van de Efteling. Aan de supermarkt stond welgeteld één auto voor de deur. Een verschrompeld Mexicaans vrouwtje was een verroeste kar vol knalrode paprika's aan het voortduwen terwijl ze met een rietje cola uit een enorme beker slurpte.

Volgens het bord bij het binnenrijden was Woodlake ‘Home of the Lion Rodeo’. Ik vroeg me de hele tijd af wat die Lion Rodeo precies voorstelde, tot ik een saloon in het oog kreeg. Een door vogels bescheten pick-uptruck met vier lekke banden stond te roesten voor de ingang. De zaak was gesloten, met een hek vol prikkeldraad ervoor. Maar je kon duidelijk de rodeo-arena zien. ‘Next show: July 15th – 11.00h. Tickets @ Mountain Lion Saloon, Woodlake Peach Diner & Pinehurst Deli. Cold beer, merry times’ stond in uitgelopen verflatters te lezen op een scheef gewaaid houten paneel vlak naast de weg. De rodeoconstructie was verbazend primitief, alsof een

schrijnwerkersbedrijfje het in twee dagen in elkaar had getimmerd. De banken op de gammele, vier zitjes hoge tribune waren van ruw hout vol splinters en de arena zelf bestond uit geel zand, omzoomd door bruinige grassprietten. Enkel de afrasteringen waarbinnen de dieren werden vastgehouden waren van metaal. Mijn hoofd draaide mee terwijl ik de arena passeerde, niet sneller dan dertig mijl per uur, want dat is de maximumsnelheid binnen de stadsgrenzen van Woodlake. Even verderop zag ik ook de Woodlake Peach Diner, een plat, alleenstaand gebouw met roze gordijntjes en een enorme perzik van polyester op het dak. Die zag er al even verlaten uit als de Mountain Lion Saloon. Toen moest ik hard op de rem gaan staan om te stoppen voor een overstekende straathond. Het dier bleef midden op de weg staan, vlak voor mijn met geplette insecten bevlekte voorbumper. Hij keek me hijgend aan, de tong ver uit de mond. Dit was mijn eerste oogcontact met een levend wezen sinds ik die morgen was vertrokken uit Los Angeles.

Ik zag het bord met ‘You are leaving Woodlake, Home of the Lion Rodeo. Please visit again’ al opdoemen en dacht dat ik te ver was gereden, maar toen herkende ik aan mijn linkerkant het huis van de foto.

Had ik thuis maar wat beter gekeken op Google Streetview, dacht ik. Dan had ik tenminste op voorhand geweten in wat voor troosteloze omgeving dit huis stond. Typisch ik. Nooit iets grondig voorbereiden. Er impulsief tegenaan en dan maar hopen dat alles in orde komt. Nu ben ik hier, *in the middle of nowhere*. Het zal me leren.

Het huis leek sprekend op een van die griezelig perfecte villa's uit *Desperate Housewives*. Helemaal alleenstaand, een twintigtal meter van de weg verwijderd, achter een perfect onderhouden voortuin vol bloeiende magnolia's, rijpe miniatuurfruitboompjes en een gemanicurd grasperk dat zo groen